

„Ringkøbing Amts Dagblad“ og særlig vilde sætte det Mærke, som stod under Artiklen, i Forbindelse med min Person. Hvad angaar det første Punkt, det om Vilh. Beck, saa tror jeg, at hans Dom om Præsterne ikke var retfærdig. Jeg forstaaer, at denne Mand kunde komme til en uretfærdig Dom. Jeg satte, skønt jeg ikke hørte til Vilh. Becks nærmeste Meningsfæller, dog megen Pris paa denne Mand. Han havde mange udmærkede Egenskaber, han elskede sikkerlig ogsaa Folkekirken, og maaske netop, fordi han gjorde det, var det, at han kom til at fælde saadanne haarde Domme. Jeg tror, at disse Domme væsentlig vare begrundede i hans Nidkærlighed; netop fordi han elskede Folkekirken, blev han nidkær, ivrig og vred over de Skavanker, der kunde være inden for Folkekirken, og paa de Personer, der skulde føre Ordet frem i Folkekirken, og i denne Nidkærlighed kunde han dømme haardt og slaa haardt, ja, for haardt. Og det tror jeg, man maa tage Hensyn til, naar man ser de Udtalelser, som det ærede Medlem læste op om Præsterne. Hvad Artiklen i „Ringkøbing Amts Dagblad“ angaar, skal jeg ganske kort sige, at „Ringkøbing Amts Dagblad“ staaer mig nær, for saa vidt det udgaar i min Valgkreds, og for saa vidt som jeg sætter megen Pris paa Bladet, men der er mange Blade her i Landet, jeg sætter Pris paa. Jeg ejer intet Blad, og jeg er ikke Redaktør og skriver meget sjældent i Aviserne og kan ikke have noget Ansvar for det, der skrives i Aviserne, medmindre mit Navn staaer under. For Resten har jeg læst Artiklen, og jeg synes, den er meget fornuftig. Det ærede Medlem kan ikke anføre Avisartikler og den Slags Ting som Bevis for, at den Præstestand, vi have, skulde være daarlig; det er den sikkert ikke, skønt der jo kan være braadne Kar i alle Lande og ogsaa i alle Stænder. Det ærede Medlems Betragtninger i det hele taget ere meget vidtløftige og meget svævende, og skulde jeg komme ind paa at gennemgaa alle disse Betragtninger her, vilde det vel tage alt for lang Tid. Hans Standpunkt over for Løfterne i det hele taget, baade Præsteløftet og det Løfte, der er foreslaaet i § 8, minder alt for meget om Gummilastikum til, at jeg kan have Lyst til at komme nærmere ind paa disse Betragtninger.

Der er fremkommet en hel Del Spørgsmaal, siden jeg sidst havde Ordet, hvoraf jeg nu skal berøre nogle. Der er talt om, at man ønsker at faa Afskedigelsesret over for Præsterne. Ja, en direkte Ret til at afskedige Præsterne vil man vel

neppe kunne give Menighedsraadene, da de jo slet ingen Ting betale til Pensionering, og det dog vilde være en økonomisk risikabel Ting at give Folk Ret til at afskedige Embedsmænd, og Staten saa skulde udbetale Pensionen. Det tror jeg neppe vilde finde Tilslutning i Folketinget eller i det hele taget i Rigsdagen. Men en Indstilling derom til Autoriteterne er jo slet ikke udelukket ifølge Lovforslaget, tværtimod. Det er noget lignende, som vi naaede ved Skoleloven. Der staaer her i § 19: „Menighedsraadene ere berettigede til, ogsaa uden at Anledning dertil er givet dem fra de kirkelige Myndigheders Side, at tage kirkelige Anliggender og Forhold under Overvejelse og derom indgive Andragende til Biskoppen eller Ministeriet“. Naar det er deres Ret, vil en saadan Besværing ikke kunne afvises, og saa maa den komme frem for de kirkelige Autoriteter, og de have da at tage deres Bestemmelse. Det er det samme, som vi have faaet frem ved Skoleloven. Der er endvidere talt om en Inddeling af Embederne i visse Klasser. Et æret Medlem, jeg tror det var det ærede Medlem for Mariager (Moestrup), anførte derimod, at saa kunde en Kapellan ikke blive kaldet til et Embede, selv om Befolkningen ønskede at faa ham i Embedet. Det ærede Medlem maa ikke have læst Lovforslaget grundig igennem. Der staaer udtrykkelig nævnt, at Ministeriet skal have Ret til at gøre Undtagelser, hvor Forholdene tale derfor, og en saadan Ret bør Ministeriet ogsaa have. Jeg kan godt tænke mig, at netop i det Tilfælde, hvor der er en Kapellan, som man sætter Pris paa, og som har virket til Held og Gavn, kan der være Tale om at gøre Undtagelser. Men vil man fæstne alle disse Forhold meget stærkt ved Lov, vil man netop gøre det vanskeligt at tage saadanne Hensyn. Jeg skal være villig til at forhandle om Regler med Hensyn til, hvorledes dette skal ordnes, og om Hovedpunkter med Hensyn til en Klassificering af Embederne, men jeg tror, at hvor meget man end sætter ind i Loven, og selv om man naar til ved Lovparagraffer at faa alle Embeder fuldt ud delte i Klasser, saa vil man indrømme, at Administrationen faar et Spillerum gennem Anordningsvejen; det er umuligt andet, medmindre man vil kaste Vrag paa al Retfærdighed. Sagen er jo dog den, at de mange hundrede Embeder skifte Karakter i Aarenes Løb. De kunne være store, men gennem Pensioneringsreglerne kunne de blive smaa, og skulle over i en anden Klasse o. s. v. Det